

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 129.957 van 31 maart 2004
in de zaak A. 108.266/XIV-5877.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat M. MANDELBLAT,
 kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
 A. Reyerslaan 41/8

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Moldaafse nationaliteit, op 30 juli 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 23 augustus 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 9 december 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2004;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DELGOUFFRE, die loco advocaat M. MANDELBLAT verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur G. DESNYDER, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 9 augustus 2000 en zich vluchteling verklaart op 10 augustus 2000; dat op 23 augustus 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 29 juni 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die luidt als volgt:

“Uit betrokkenes verklaringen op de dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat zij Moldavisch staatsburger is en Moldavië verliet om haar minderjarige kleindochter, Christina, naar haar ouders, Maximov Valeri en Maximova Natalia (ov 4.877.389), in België te brengen. Betrokkene verklaarde in haar land geen problemen te hebben gekend.

Uit betrokkenes verklaringen blijkt dat zij samen met haar minderjarige kleindochter, Kristina, op 3 augustus 2000 Moldavië verliet. Op 9 augustus 2000 kwamen ze beiden in België aan en ‘s anderendaags diende betrokkene een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Er dient vastgesteld te worden dat betrokkene naar België kwam om familiale redenen, m.n. om haar minderjarige kleindochter met haar ouders te herenigen. Ze stelde verder geen problemen gekend te hebben (DVZ, punt 42). Aldus zijn er in betrokkenes verklaringen op de dienst Vreemdelingenzaken geen elementen aanwezig zijn die kunnen of zouden kunnen wijzen op een gegronde vrees voor vervolging omwille van één van de motieven voorzien in de Vluchtelingenconventie van Genève. Bovendien dient gewezen te worden op het feit dat in het kader van de asielaanvraag van betrokkenes dochter en schoonzoon, Maximov Valeri en Maximova Natalia (ov. 4.877.389), door de commissaris-generaal een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf werd genomen.

Gelet op het voorgaande kan er in hoofde van betrokkene geen bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève vastgesteld worden. Wat betreft het door betrokkene op de dienst Vreemdelingenzaken voorgelegde geboortekte, dient opgemerkt te worden dat dit enkel betrokkenes identiteit bewijst, maar verder geen afbreuk doen aan de eerdere vaststellingen. De commissaris-generaal achtte het niet nodig betrokkene te verhoren op het commissariaat-generaal omdat uit haar verklaringen op de dienst Vreemdelingenzaken duidelijk blijkt dat er geen ernstige en aantoonbare gronden zijn die erop zouden kunnen wijzen dat betrokkene uit een gegronde reden zoals vastgesteld in de Geneefse Vluchtelingenconventie haar land is ontvlucht.

Tenslotte kan opgemerkt worden dat in het kader van de asielaanvraag Maximova Iraida (ov. 5.040.930), de moeder van betrokkenes schoonzoon, door de commissaris-generaal eveneens een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf werd genomen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op 23 augustus 2000.

De commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 52, §1, 2/ van de wet van 15.12.1980, en van het begrip ‘Vluchtelingen’ in de zin van artikel 1, A, 2) van de Vluchtelingenconventie.

Overwegende dat om een behoorlijke beslissing te kunnen nemen vrij van vergissingen naar recht en feiten, moet het bestuur de informatie op een volledige wijze inzamelen, zorgvuldig, oprecht en wezenlijk - de formele elementen zijn desaanvaande ontoereikend - op tijd en tegensprekelijk.

Bij arrest nr. 46.086 van 08.02.1994 heeft de Raad van State zich bevoegd geacht om het bestaan en het afdoend karakter van de redenen te onderzoeken, die een aanvraag tot politieke asiel steunen.

Het CGVS steunt zijn weigering echter ten onrechte op het volgende.

‘... Betrokkene kwam naar België om familiale redenen, m.n. om haar minderjarige kleindochter met haar ouders te herenigen. Ze stelde verder geen problemen gekend te hebben. Aldus zijn er in betrokkenes verklaringen geen elementen aanwezig die kunnen wijzen op een gegronde vrees voor vervolging. Bovendien werd een negatieve beslissing genomen door de commissaris-generaal in het kader van de asielaanvraag van betrokkenes dochter en schoonzoon. Gelet op het voorgaande kan in hoofde van betrokkene geen bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging vastgesteld worden.’

Het is verkeerd te stellen dat er geen vermoedens bestaan van een gegronde vrees voor vervolging louter om het feit dat verzoekster haar minderjarige kleindochter met haar ouders wilde herenigen.

Verzoekster vreest inderdaad, in haar hoedanigheid van schoonmoeder van de heer Maximov Valeri, het slachtoffer te worden van represailles en onrechtmatige drukingsmiddelen vanwege de lokale politie om haar schoonzoon en dochter terug naar Moldavië te doen keren.

Aldus heeft zij haar land preventief gevlucht, hetgeen niet uitgesloten wordt door de Vluchtelingenconventie van Genève.

Aldus heeft tegenpartij ten onrechte besloten verzoekster niet desaanvaande te moeten verhoren, en heeft ten onrechte louter voldoening genomen met haar verklaring bij de dienst Vreemdelingenzaken, waar het interview amper 1u30 geduurd heeft.

Tegenpartij heeft bijgevolg verzuimd om de informatie op een volledige en zorgvuldige wijze in te zamelen op een tegensprekelijke manier en heeft aldus het beginsel van behoorlijk bestuur miskend.

In casu heeft verzoekster op voldoende wijze gegevens aangebracht dat, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van de Conventie van Genève, zodat haar asielaanvraag niet kennelijk ongegrond mocht verklaard worden, waarvan de motieven wél met de criteria van de Conventie van Genève overeenstemmen.

Het middel blijkt aldus gegrond te zijn.”;

2.1.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in de memorie van antwoord het volgende stelt:

“In zijn eerste middel beroept verzoekster zich op een schending het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur (welk ?), van artikel 52 van de Vreemdelingenwet en artikel 1 van de Conventie van Genève.

Verweerder antwoordt dat na een verhoor van anderhalf uur op de dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), verzoekster enkel wist te melden dat zij naar België gekomen is 1) omdat zij haar kleindochter moest komen brengen en 2) zij zelf geen enkel probleem heeft. Het gaat dan ook niet op te beweren dat verzoekster ‘preventief gevlucht’ is. Verzoekster werd bij de DVZ ruimschoots in staat gesteld haar eventuele vrees toe te lichten maar nergens blijkt dat zij een vrees conform de Conventie van Genève koestert. Tevens herhaalt verweerder dat ook de asielaanvraag van verzoeksters dochter en schoonzoon werden verworpen waardoor haar bewering inzake een preventieve vlucht volledig ondergraven wordt.

Het eerste middel is niet ernstig.”;

2.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij er in de memorie van wederantwoord het volgende aan toevoegt:

“Eerste tegenpartij verwijt verzoekster te verwijzen naar de algemene situatie in haar land van herkomst zoals die blijkt in de door haar aangehaalde rapporten en krantenartikelen, hetgeen echter volgens hem niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève te weerhouden.

Welnu, de bestreden beslissing verwijst precies eveneens naar de ernstig gewijzigde algemene situatie in Kosovo sinds verzoekster's vertrek, zonder evenwel haar persoonlijke toestand onderzocht te hebben.

Tegenpartij begaat dus dezelfde fout die hij hoofdens verzoekster verwijt.

Om haar persoonlijke vrees van vervolging te staven, kan verzoekster enkel verwijzen naar een recent verslag van Amnesty International over de periode januari tot juni 2001, inzonderheid bladzijde 16, waarvan zij volgend uittreksel reproduceert, en die overduidelijk bewijst dat er voldoende aanleiding is om vrees te koesteren in geval van terugwijzing in haar land van herkomst.”;

2.1.4. Overwegende dat artikel 52, § 1, 2/ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) betrekking heeft op de vreemdelingen die aan de grens vragen om als vluchteling te worden erkend; dat de bestreden beslissing echter is genomen met toepassing van art. 52, § 2, 2/ van de Vreemdelingenwet, zodat de schending van deze laatste bepaling bedoeld lijkt te zijn;

Overwegende, voorzover de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Overwegende dat de verzoekende partij niet betwist dat zij heeft verklaard naar België te zijn gekomen om haar minderjarige kleindochter naar haar ouders, Valeri Maximov en Natalia Maximova te brengen; dat haar stelling dat het “verkeerd is te stellen dat er geen vermoedens bestaan van een gegronde vrees voor vervolging louter om het feit dat de (verzoekende partij) haar minderjarige kleindochter met haar ouders wilde verenigen”, niet kan worden bijgetreden, nu uit het verhoorverslag van de dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat zij eveneens heeft verklaard geen problemen te hebben gekend in haar land van herkomst; dat het daarenboven onduidelijk is waarom zij in haar memorie van wederantwoord verwijst naar de toestand in Kosovo, terwijl uit het administratief dossier blijkt dat zij afkomstig is uit Moldavië, zodat haar uiteenzetting desbetreffend niet dienstig is; dat de verzoekende partij aanvoert dat zij als schoonmoeder van Valeri MAXIMOV vreest het slachtoffer te worden van represailles en onrechtmatige

drukingsmiddelen vanwege de lokale politie in Moldavië; dat dit argument niet op dienstige wijze kan worden aangevoerd nu met 's Raads arrest nr. 119.995 van 27 mei 2003 het beroep tot nietigverklaring van Valeri MAXIMOV en diens echtgenote tegen de hun aanbelangende beslissing van de commissaris-generaal werden verworpen; dat de verzoekende partij derhalve niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid, die hem door de artikelen 63 en 63/3 juncto 52 van de Vreemdelingenwet is gegeven, heeft genomen; dat het middel in die mate ongegrond is;

Overwegende dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen; dat de bevestigende beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van verblijf niet als zulke maatregel kan worden gezien; dat dergelijke beslissing niet is gestoeld op het persoonlijke gedrag van de kandidaat-vluchteling zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur, maar op de toepassing van artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat derhalve niet voldaan is aan één van de twee cumulatieve grondvoorwaarden voor de toepassing van de hoorplicht; dat het middel in die mate niet dienstig kan worden aangevoerd;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 62 van de wet van 15.12.1980 en van artikel 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Volgens bovenvermeld artikel 62 moeten de bestuurshandelingen gemotiveerd zijn, en luidens artikel 3 van bovenvermelde wet:

‘De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn.’

Inderdaad, volgens een algemeen geldend rechtsbeginsel, moet een administratieve beslissing steeds de rechtens vereiste feitelijke grondslag hebben, en het bestaan van die grondslag moet kunnen bewezen worden in geval van betwisting aan de hand van stukken die de overheid, wanneer ze haar beslissing nam, bij haar oordeel kunnen betrekken.

De aangevochten beslissing van het CGVS sluit de vermoedens uit van vrees voor vervolgingen op niet aanneembare motivaties, zoals de loutere wens van hereniging van haar kleindochter met diens ouders, zonder de realiteit van haar eigen vrees te onderzoeken voor represailles en geweldadige drukings- en dwangmiddelen door de politie om haar schoonzoon en dochter terug naar Moldavië te laten keren.

Bijgevolg zijn de aangevochten beslissingen niet deugdelijk gemotiveerd.”;

2.2.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in de memorie van antwoord verwijst naar haar uiteenzetting bij het eerste middel;

2.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord niet op het tweede middel ingaat;

2.2.4. Overwegende dat de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen betrekking hebben op de formele motiveringsplicht; dat uit het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven kent waarop de bestreden beslissing is gesteund en deze inhoudelijk aanvecht, zodat aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan; dat, voor zover de verzoekende partij op algemene wijze de materiële motivering van de bestreden beslissing betwist, naar de bespreking van het eerste middel kan worden verwezen;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenendertig maart tweeduizend en vier, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.